

1. Magnety (2:45)

2. Nedělní večery (4:00)

3. Před Imperialem (3:11)

4. Záhada hlavolamu (4:28)

5. Francouzská (3:09)

6. Jedeme vlakem (3:02)

7. Smuténky (3:15)

8. Mlha (2:15)

9. Ešte raz (3:15)

10. Vyprodáno (4:16)

11. Mezi řádky (7:30)

12. Písnička (2:38)

13. Trubadúrská (3:30)

14. Nekonečná (2:18)

G 15 074 2

© + © 2015 Galén

All trademarks and logos are protected

Made in the EU

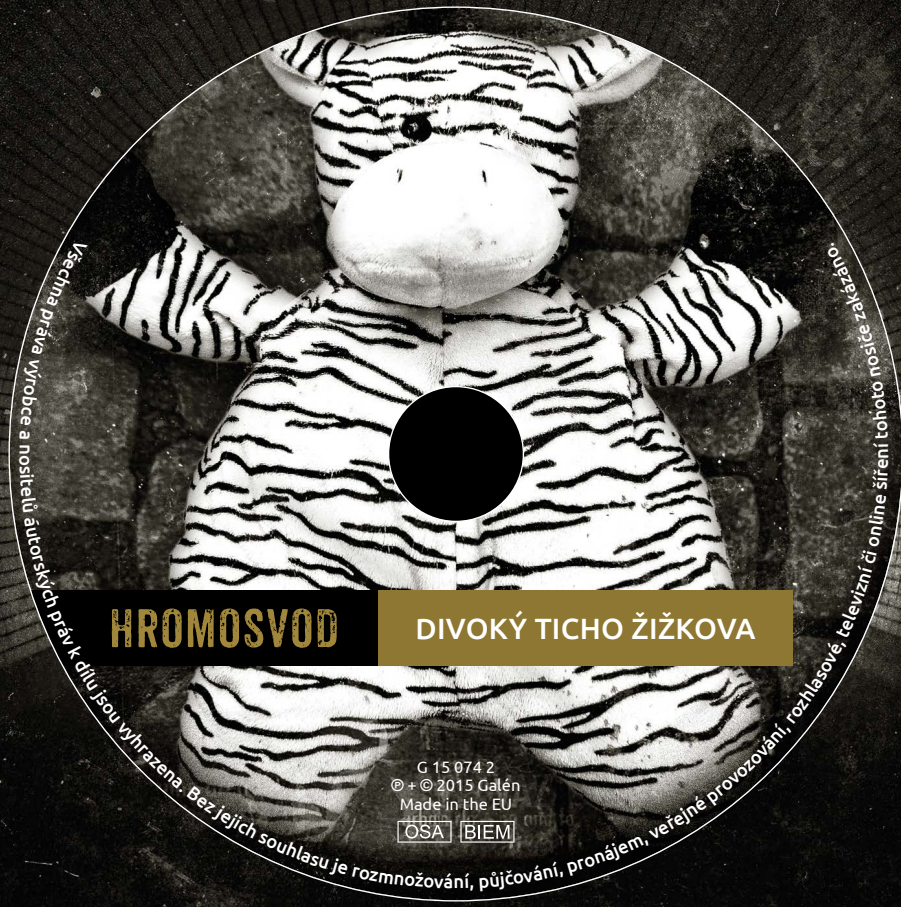
www.galen.cz | www.hromosvod.cz

HROMOSVOD

DIVOKÝ TICHÝ ŽIŽKOVA

8159404219007841

HROMOSVOD

DIVOKÝ TICHŮ ŽIŽKOVA

G 15 074 2
© + © 2015 Galén
Made in the EU
OSA BIEM

Všechna práva výrobce a nositelů autorských práv k dílu jsou vyhrazena. Bez jejich souhlasu je rozmnožování, půjčování, pronájem, veřejné provozování, rozhlasové, televizní či online šíření tohoto nositele zakázáno.

HROMOSVOD

DIVOKÝ TICHŮ ŽIŽKOVA

HROMOSVOD

Ondřej Fencl – zpěv (1–14), kytary (2–14), klávesy (1–8, 11), fukací harmonika (2, 6, 8, 10)

Hana Vyšinská – housle (1–13), vokály (4, 5, 9, 10, 13)

Jakub Homola – bicí nástroje (1–4, 6, 8–13), baskytara (5)

Tereza K. Koucká – příčná flétna (2–4, 9–13), vokály (5, 10)

Jiří Vlasák – baskytara (9, 10, 13), hlas (13)

&

Vojtěch Jindra – kytary (4, 6–8, 11, 13), ukulele (2, 6, 9, 10, 13), mandolína (3)

Marek Buble – saxofon (1, 6, 8, 11), příčná flétna (2, 8–10), sopraninová flétna (13)

a hosté:

Boris Carloff – vokály (2, 9, 11)

Petr Janda – elektrická kytara (12)

Jaryn Janek – baskytary (3, 4, 6, 7, 11, 12)

Roman Lomtadze – perkuse (1–4, 6–8, 12, 13)

Vladimír Merta – kytara (1), recitativ (4), zpěv a pískání (13), valašská flétna (14)

Kamil Střihavka – zpěv (4)

Pája Táboříková – vokály (2, 3, 9, 11)

Rašto Uřík – kontrabas (1, 2, 8, 14)

Aranžmá **Ondřej Fencl** (1–14), **Jakub Homola** (12), **Hromosvod a hosté** (1, 2, 5, 8)

Nahráno v listopadu 2014 až červnu 2015 ve studiu **Soundevice** Borise Carloffa v Praze

a ve studiu **Romana Lomtadzeho** (perkuse) v Los Angeles.

Produkce **Ondřej Fencl**

Hudební režie **Boris Carloff a Ondřej Fencl**

Zvuková režie a mix **Boris Carloff**

Mastering **Matouš Godík**

MAGNETY

Ondřej Fencel / Ondřej Fencel

Vracím se ránem z mejdanu,
divoký ticho Žižkova,
večer už možná nevstanu,
zpiju se ve snu od znova.

Ke konci noci zulíbám
zas tvoje rety žvatlavý,
lepší by bylo zůstat sám,
už mě to ale nebaví.

Máš oči jako magnety,
jsem z toho celej skleslej,
chci bejt zas zpátky tam, kde ty,
kopečky v rukou zahřejet.

Sjeli jsme se na Petříně,
pak našli pravdu ve víně,
voní mi po tobě duše,
říkám to suše.

Říkala jsi mi básničko,
zpívalas, když jsi mluvila
a já ti koukal za tričko,
pak sis ho vínem polila.

Půjdeme spolu do Libně,
půjdeme, ale teď polib mě,
bude to trochu z kopečka,
jakápak úsečka.

Máš oči jako magnety...

Sjeli jsme Petřín odshora,
kdepak nějaká pokora,
voní mi po tobě duše,
říkám to suše.

Máš oči jako magnety...

Říkáš mi, že jsem uličník
a že tě stejně oklamu,
přilep si pod sukni vykřičník
anebo reklamu.

NEDĚLNÍ VEČERY

Ondřej Fencel / Ondřej Fencel

Bolí mě křídla,
něco se změnilo,
svědí mě duše,
hřívá mi zřídla,
víno se zkalilo,
čas kolem kluše.

Ženu se za snem do soukolí,
ale když zhasnem, ta tma bolí,
bolí.

Bolí mě tlapky,
kam jsem to běžel,
svědí mě srdce,
zatáhnout drápky,
zabouchnout dveře,
sám sebou drcen.

Ženu se za dnem, za osudem,
ale až zvadnem, sami zbudem.

Nedělní večery jsou někdy k breku
a zas do pondělí přebrodit řeku,
nedělní večery jsou trochu k pláči
a pak zas v pondělí všichni ti sráči.

Pofukuje letní vítr před Imperialem,
na chodníku dřepím, mlčím,
klaun před prázdným sálem,
včera v noci poprvé
jsem hladil tvoje perly,
dneska v noci v Ostravě
si duše žádá berli.

Je mi smutno,
je to síla, jako kdysi po mamince,
bez řeči se obnažila
odvrácená strana mince,
chybíš mi tak opravdicky,
že se mi chce bulet,
tohle není jako vždycky,
tohle není úlet.

Chci tě k sobě přivinout
a nepustit tě zpátky,
neodletím za jinou,
já věřím na pohádky,
přečetl jsem omámeně
z borůvkový vůně,
že lepší než deset řek
je hloubka jedný tůně,
pro kterou bys doplaval
i s lodí bez kormidla,
pro kterou bys doletěl,
i kdybys neměl křídla.

Sedím na břehu Ostravice,
lámu si víno do palice,
chybí mi tvoje doteky
a tak to křičím do řeky,
po proudu, vodou, po moři,
posílám plamen, co neshoří,
na dobrou noc.

Pofukuje letní vítr
před Imperialem...

ZÁHADA HLAVOLAMU

Ondřej Fenc / Ondřej Fenc

Našel jsem v zastávce cigára
a knihu od pana Foglara,
co si jen o tomhle pomyslet,
kam se to ubírá dnešní svět.

Ožralej, ospalej Široko
nakřivo městem se potácí,
Stínadla posměšně burácí
a já jsem Mirek jen naoko.

Rozbiješ si tlamu a padneš na kolena,
záhada hlavolamu bude vyřešena.

Našel jsem v zastávce cigára...

Ježek se proboural z klece ven,
Jarka Metelka s Hojerem
maj es-er-óčko na šípy
a Červenáček u pípy.

Rychlonožka prej dopuje,
kde vlastně hranice stropu je,
všechny ty vznešené ideje
odnesla doba bez děje.

Rozbiješ si tlamu...

FRANCOUZSKÁ

Ondřej Fencel / Ondřej Fencel

Když džbáněk vína ke dnu spěje,
bojím se, bojím, že se stmívá,
že už se nikdy neusmějem,
že už se trochu připozdívá.

A není radno další nalít,
čeká nás důležitá mise,
ráno se vzbudit nevyspalí,
zmámeně obstát u komise.

Když džbáněk vína dohořívá,
bojím se, bojím, přijde žízeň,
po tobě, lásko, chci ti zpívat
o polibcích na Champs-Élysées.

A večer zase hrozí ráno
a zrcadlo je čím dál krutší,
kontrolka hlásí „Vyprodáno“,
ospalý duši v bříše kručí.

Když džbáněk vína dohořívá...

Když džbáněk vína dohořívá
bojím se, bojím, že se stmívá.

JEDEME VLAKEM

Ondřej Fencel / Ondřej Fencel

Tudum tudum, jedeme vlakem,
tudum tudum, jedeme domů,
tudum tudum, jedeme mrakem.

Poprvé když ses na mě usmála,
rozezpívala se louka,
v očích ti melodie zahrála
a já si ji začal broukat.

To bude bouřka,
tudum tudum, a potom zkouška.

Nebe se na vteřinu roztáhlo,
obnažilo správnou trasu,
opatrně ruku napřáhlo,
navedlo nás do dvojhlasu.

A kopce hrály,
tudum tudum, jak katedrály,
tudum tudum, že je to větší,
tudum tudum, než nebezpečí.

Trochu jsme cestou domů bloudili,
až jsme našli kamenný pole,
mraky se smály, pak nám slíbily,
že nebude to jednou bolet.

Našli jsme kousek nebe
pro náš hřích
a trochu nám i patřilo celý,
kolik to stálo nocí probdělých,
dny se v týdnech rozechvěly

do rytmu tvýho,
tudum tudum, nekonečného,
tudum tudum, ač se to nesmí,
tudum tudum, vrátila ses mi.

SMUTÉNKY

Ondřej Fencel / Ondřej Fencel

Ze stropu se snáší mušky smuténky,
popadají letmo mezi pět linek,
slunce s tváří umazanou od rtěnky
melodii na provázek navine.

Dobrý večer, zabzučí mi žárovka,
tělem zase rozlévá se sladký med,
k večeri je obědová hotovka,
dobrou noc, mé ráno, počkej, jsme tam hned.

Mám se dnes tiše,
není mě slyšet.

Mezi prsty Žižkova se světlo skví,
opatrně nakukuje do oken,
tvoje rty a vlasy voní od broskví,
postel zvoní další nekonečný den.

Tak si tady pomaloučku žijeme
pod deštníkem vysílače signálků,
dej mi ruku, básničko, pojď, půjdeme,
upletu ti melodii z korálků.

Mám se dnes tiše,
není mě slyšet.

Ze stropu se snáší mušky smuténky...

Studená mlha padá mi do klína,
sbírat ji po kapkách, jít tam,
kde začíná,
navždycky na zemi s nohama z olova,
jen vkládat modlitby na ústa poslova.

Nasbírat odvahu, otočit planetou,
nevěřit očím, snadno se popletou,
potichu zoufat, nepřestat doufat.
Snít.

EŠTE RAZ

Ondřej Fencel / Ondřej Fencel

Léto je studený, kapsy jsou dřavý,
okno je zpocený, minuty rezaví,
už se zas hádáme,
je toho na nás moc,
ze zvyku šeptáme:
„Miláčku, dobrou noc.“

Bylo nám veselo, když hořel ohýnek
i srdce hořelo, jenže ze vzpomínek
navěky nejde žít, a tak se loučíme,
naposled políbit... to přece musíme.

Sami se soudíme,
sami jsme nestranný,
ještě si věříme, ještě jsme sehraný,
ale co další den, co teprv za týden,
určitě musíme nebo to zkusíme

ešte raz, ešte raz,
jen jestli máme ještě čas.

Léto je studený, podzim je ledový,
okno je zazděný, scénář je hotový,
občas se potkáme, čas kolem rotuje,
nesmysly žvatláme a srdce bojuje

o lásku, o radu, zas běží pozadu,
semínka zaseje na hrobech naděje,
květiny vyraší
na troskách našich snů,
beznaděj vyplaší a já už zase řvu:

„Ešte raz, ešte raz,
jen jestli máme ještě čas.
Ešte raz, ešte raz,
do smrti máme ještě čas.“

Na dveřích „Vyprodáno“
a v očích kalnou vodu,
léto si hodilo lano,
nežli jít do důchodu,
nad ránem se to stalo,
čas nikdo nezpomalí,
léto si život vzalo,
zrak se mi v duši kalí.

Nestihne svoje plody, hrušku si neosahá,
chodníky plný vody, odráží se v ní Praha.

Tak jedno léto užilo si slávy,
pár týdnů funguje to,
pak přijdou bolehlavy,
každý rok stejný drama,
odněkud přijde zima,
ta stará známá dáma
a přece znovu jiná.

Nestihne svoje plody, hrušku si neosahá,
chodníky plný vody, odráží se v ní Praha,
nestihne svoje plody, neutrhne si hrušku,
i já mám oči z vody,
byl jsem si pro výslužku.

Tak léto ráno
poslechlo vůli boží
a zítra „Vyprodáno“
přijímá nový zboží,
co je svět k mání,
tak to na něm kráčí
a vzpomínání
voda z nebe smáčí.

Nestihne svoje plody,
už je to marná snaha,
chodníky plný vody,
odráží se v ní Praha,
nestihne svoje plody,
neutrhne si hrušku
i já mám oči z vody,
vzpomínám na Berušku.

MEZI ŘÁDKY

Ondřej Fencel / Ondřej Fencel

Ve vráskách propadliště času
nemám strach, že tě najdu jinou,
rozdělám oheň nad hladinou,
když ztratím v mlze tvoji trasu.

Déšť můžem chytat bez souhlasu
a tajným touhám neprominout,
slova se pod peřinou řinou,
šeptají, tají v čistou krásu.

Tam mezi řádky, kde svět dříme,
vine se příběh, kterej chceme,
je možný, že se neztratíme,
je možný, že se nenajdeme,
anebo naše duše splynou.

Láska je nejmocnější břímě,
veliká hvězda nad planinou.

Sváteční oheň nad krajinou
rozdělám, aby bylo jasno,
světlušky, zkuste chvíli zhasnout
a nechte tóny, ať se linou.

Tóny mý tetřeví jak listy
odevzdám s křídly do plamenů,
nechci už sloužit tomu jménu,
já ráno přijdu k tobě čistý.

Já už mám pocit, že to stačí,
setřásám z větví třešně planý,
krásnej řev duše nespoutaný,
která se právě k jiný poutá,
předávám svoje křídla mladším,
mý touhy budou zítra vdaný,
já už mám s nima jiný plány,
zamykám truhlu, zapadnou tam,
chápejte, o co tady kráčí.

Tam mezi řádky, kde svět dříme,
je možný, že se neztratíme.

Je to jak z blbý písničky
o tom, jak mezi dva kámoše
vstoupily dívčí lodičky
a sliby spadly do koše.

Je to jak refrén z rádia,
kliše vrstvený na kliše,
snad jsem to zavinil asi já,
snad o tom někdo napíše.

Je to jak Beatles na startu,
all my loving a she loves you,
vložili mezi nás paspartu,
podrazím-li tě, vyhraju.

Podrazíš-li mne, vyhraješ,
je to jak ranej Olympic,
a i když to v nás roztaje,
zůstane jeden trosečník.

Je to jak z rádia City,
tak ohraný, že pravdivý,
snad jsi to zavinil asi ty,
pravdě se jeden podiví.

Hlavně mi zataj veselku,
neskládej o tom písničky,
od toho já mám kapelku,
děkuju, milý sudičky.

TRUBADÚRSKÁ

Karel Plíhal / Karel Plíhal

Od hradu ke hradu putujem,
zpíváme a holky muchlujem,
dřív jínám nejedem,
dokud tu poslední nesvedem.

Kytary nikdy nám neladí,
písně víc kopnou, než pohladí,
nakopnou zadnice
ctihodných občanů z radnice.

Hop hej, je veselo,
pan kníže pozval kejkliře,
hop hej, je veselo, dnes vítání jsme hosti,
hop hej, je veselo, ač nedali nám talíře,
hop hej, je veselo,
pod stůl nám házou kosti.

Nemáme způsoby knížecí,
nikdy jsme nejedli telecí,
spáváme na seně,
proto vidíme život tak zkresleně.

A doufáme, že lidi pochopí,
že pletou si na sebe konopí,
že hnijou zaživa,
když brečej v hospodě u piva.

Hop hej, je veselo...

Jako bys lil vodu přes cedník,
je z tebe nakonec mučedník,
čekaj tě ovace
a taky veřejná kremace.

Rozdělej pod náma ohýnky,
jsou z toho lidový dožínky.
Kdo to je u kůlu?
Ale, příliš si otvíral papulu.
Kdo to je u kůlu?
Ale, za nás si otvíral papulu.

Hop hej je veselo...

Od hradu ke hradu putujem...

To radši zaživa do hrobu
než pověsit kytaru na skobu
a v hospodě znuděně čekat.

NEKONEČNÁ

Ondřej Fencel / Ondřej Fencel

Slunce se pod peřinu schoulilo,
bude noc, bude mráz, zima a tma,
nebe se mlhoviny napilo,
na něm jen malej sen a my dva.

Krásnej den se mi zdál,
sám se v nás vymaloval.

Na jedný noze špatně nebylo,
na obou najednou jsem to já.

Koukni se z okna, trochu sněžilo,
bude víc, do čepic přibude hlav
a na Petříně, vsad' se o kilo,
bude zas v bílejch tmách
noc na sáňkách.

Krásnej sen se mi zdál,
já v tom snu tmu namaloval.

Zima má opravený kamínka,
už nejsi vzpomínka, už jsi má,
nekonečná.

Management:

Ondřej Fencl (tel. +420 776 271 440), ondrej.fencl@seznam.cz

Děkujeme všem, kteří nás nezištně podpořili, podporují a podpoří v nevýdělečném úsilí o posunování vlaku s nápisem Hromosvod po kolejích dneška, ač je někdy mašinka unavená, místy vypadává elektrika a průvodčí chlastá..., ale pořád je to jízda! Vytknutí před imaginární závorku si určitě zaslouží mj. štedří manželé Mentzlovi, vydavatel Luboš Houdek, štedrý pan místostarosta Prahy 3 pro kulturu Alexander Bellu, trpělivý mistr zvuku Boris Carloff, fotografka Kačka Smidová a její kolegové, Vladimír Málek, Vráta Horčík, všichni hosté... jakož i naši nejbližší! Prostě všichni, kteří přímo i nepřímo pomohli sestavit divoký žižkovský puzzles.

Vydalo nakladatelství Galén v roce 2015

Na Popelce 3144/10a, 150 00 Praha 5

Design © Maťo Mišík, 2015 (www.matomisik.cz)

Photos © Kateřina Smidová, Mija Vobořilová-Ferešová, Petr Došek, 2015

© a © 2015 Galén

G 15 074 2

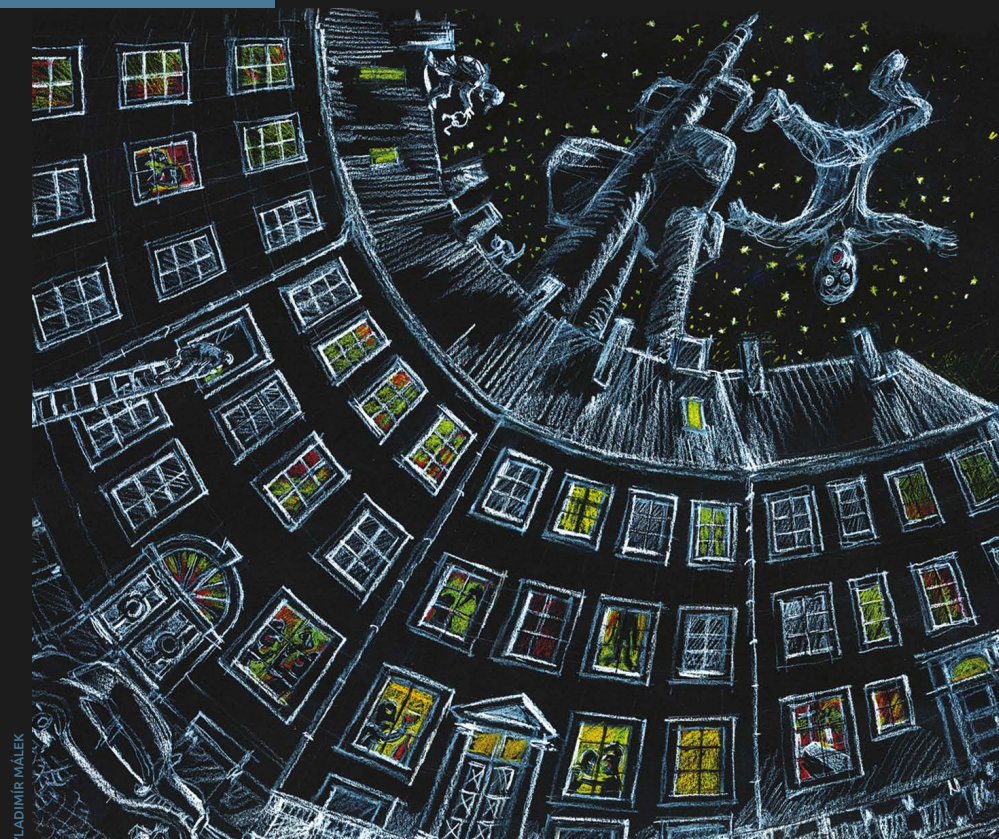
www.galen.cz | www.hromosvod.cz

Illustration © Vladimír Málek, 2015

HROMOSVOD

DIVOKÝ TÍCHO ŽIŽKOVA

© VLADIMÍR MÁLEK